

Live. Vi skulde ganske simpelt, naar vi havde saadanne aandssvage, forgive dem enten med Morfin eller paa anden Maade, det var den billigste Maade at slippe af med dem paa. En saadan Tankegang, fremsat i et offentligt Blad, forekommer mig saa uhyggelig og saa grim, at jeg har villet fremdrage den her i Salen nu, da vi forhandle Aandssvagesagen, fordi jeg synes, det er skammeligt at tænke sig, at vi, der prale af vor Civilisation, vi, der mene, at vi ere komne saa langt frem paa Humanitetens Omraade, som aldrig nogen Sinde tidligere i vort Land eller i hele Europa, begynde at tale om, at disse stakkels Væsener, naar de ikke kunne gøre Nytte og Gavn, blot skulle forgives eller paa anden Maade slaas ihjel, fordi det er den billigste Maade at blive dem kvit paa (Afbyrdelse). Ja, det antydes ogsaa i dette Blad, at man udenfor Europa skulde være inde paa det. Nej, det ere de slet ikke inde paa. De have været inde paa at forhandle det, men det have vi jo ogsaa, kan man sige, været inde paa her i Danmark. Men naar saadan en uhyggelig Tanke kommer frem, synes jeg, det er rigtigt, vi faa den fremdraget her i den lovgivende Forsamling, fordi jeg tror, at den her ikke vinder den mindste Anklang. (Afbyrdelse af *Bluhme*). Jo, det kan jo godt være, at det ærede Medlem for Esbjerg (*Bluhme*) mener, at vi skulde ogsaa spise dem her. Han siger nemlig, at i Australien spiser man dem. Ja, hvis vi ogsaa skulde spise dem her, saa vilde man jo ikke alene blive dem kvit, men saa vilde man ogsaa faa Gavn af dem. Jeg har imidlertid villet nævne dette, thi naar man har med de Stakler at gøre, kommer man paa en vis Maade til at faa de stakkels Mennesker kær, og jeg synes derfor, det er noget af det mærkeligste, jeg har hørt i vor oplyste Tid, at der kan fremkomme Forslag i den Retning, og det skal nok endda være Tegn paa den allerhøjeste Intelligens at have saadanne Anskuelser.

Jeg slutter disse mine foreløbige Bemærkninger med at anbefale Sagen paa det bedste til det høje Ting. Det er jo glædeligt, at der er vakt saa megen Interesse for denne store, filantropiske Sag, og vi kunne ikke andet end være Regeringen i høj Grad taknemmelige for, at den har grebet ind saa hurtigt, for saa vidt muligt at afhjælpe den Trang og det Savn, som vitterlig i dette Øjeblik ere til Stede i mange, mange Hundreder af Hjem i vort Land.

Dinesen: Ogsaa jeg anbefaler denne Sag til Fremme. Da jeg i tidligere Tid har beskæftiget mig en Del med Spørgsmaal af samme Art som det her foreliggende Forslag, finder jeg dog Anledning til at gøre nogle Bemærkninger.

Først skal jeg da sige til den sidste ærede Taler, som holdt en Lovtale over tidligere Kultusminister Fischer, at det er ganske rigtigt, at Fischer var den, der tog Initiativet til at fremme disse Spørgsmaal overfor Rigsdagen, men jeg tror ikke, man bør indskrænke sig til, naar Talen er om afdøde gamle Professor Keller, at yde ham saa liden Anerkendelse, som det ærede Medlem gjorde. Naar dette Spørgsmaal er rejst her, finder jeg nemlig Anledning til at bemærke, at den Mand, som ganske særlig rejste dette Spørgsmaal blandt os, netop var gamle Professor Keller. Han vandt daværende Minister Fischer for sin Tanke, og han vandt ogsaa Medlemmer her paa Rigsdagen — jeg tør regne mig blandt dem, men jeg vil dog ganske særlig her nævne et tidligere Medlem her af dette Ting ved Navn Thomas Nielsen. Det var Professor Keller, der i det hele taget i mange Retninger havde en saa klar Forstaaelse af, hvad der burde gøres for de abnorme Individuers Udvikling iblandt os, og han naaede jo ganske sikkert langt frem.

Hvad nu det foreliggende Forslag angaar, skal jeg ikke indvende noget imod, at en Anstalt som den her paatænkte bliver lagt ved Ribe. Men jeg kan ikke tillægge det nogen Betydning, naar det anføres af det ærede Medlem, at den derved kommer til at ligge centralt for det vestlige Jylland, thi da det i en saa overvejende Grad skal være Anstalt for Asylister, som Tanken er, ville de jo komme fra det hele Land. Men denne Side af Sagen spiller, som sagt, ikke nogen Rolle af nogen som helst væsentlig Betydning. Det spiller heller ikke nogen Rolle for mig i dette Øjeblik, at man vil opføre en saadan Anstalt i Stil med de bestaaende Anstalter som en selvejende Institution, om end jeg ikke formener, at der derved vindes noget som helst væsentligt i økonomisk Henseende for Statskassen. Jeg tror, at Udgiften vil blive omtrent den samme, som hvis det bliver en Statsanstalt. Men da vi nu en Gang ere inde paa denne Vej, og de hidtilværende Anstalter ere komne til Stede paa denne Maade som selvejende Institutioner, ligger det jo i en vis Maade Sagens Gennem-